"మాయదారి సంఘం"

శ్రీ కామరాజు సూర్యనారాయణరావు.

నేను మొదటిసారి ఆమెను చూసింది రైల్లో. ఆమె అంత అందమైందీ కాదు, ధనికురాలూ కాదు, మొదటి చూపుల్లోనే భ్రమిసి పోవటానికి. కాని నన్నాకర్షించింది ఆమె దేహసౌందర్యం కాదు...మానసిక సౌందర్యం. అది ఆమె కళ్లల్లో నుంచి ప్రజ్వరిస్తోంది. ఆ లలిత హృదయానికి ఎంత చిన్న విచారకరమైన సంగతైనా, ములుకులాగ తాకేవి కాబోలు. అందుకనే, చేత్తో సంతోష పెట్టలేకపోయినా, హృదయ పూర్వకంగా కళ్లు కలపూరితాలయేవి. ఆమె ప్రక్కన 35 ఏళ్ల ఆయన కూచుని పేపరు చదువుకుటుంన్నాడు. ఇంతలో ఒక గ్రుడ్డివాడు తన 10 ఏడ్ల కూతురు కఱ్ఱతో దారి చూపుతూంటే రైలెక్కాడు. రైలు పోతోంది. వాళ్ళిద్దరూ పాడుతూంటే, ఆ చిన్న పిల్ల సన్నని గొంతు, గాంధర్వగానంలాగ, గాలిలో అలలు అలలుగా లీన మౌతోంది. ఒక డొక్క ఎండుతూన్న, ఆ దుఃఖంతో కూడిన పాట వినేటప్పటికి చలించి పోయినా. వెంటనే పర్సుతీసి ఒక నాలుగణాల బిళ్లను ఆ పిల్లకిచ్చాను. 'చిల్లర లేదు బాబయ్యా' అంది దీనంగా ఆ అమ్మాయి. 'నా దగ్గిరా కానులు లేవు—; అదే తీసుకో' మన్నాను. కాని నిజంగా పర్సులో కానులు వుండడం ఆమె చూసింది. ఆశ్చర్యంగాను, గౌరవంగాను అమె పెదవులమీద నవ్వు మెరిసింది. పదిహేను నిమిషాలైన తరువాత 'కొంచెం కాలు తీస్తారూ?' అన్నాడు ఆ పేపరు చదుకుంటున్నాయన.

'అవునండి, మీరు ఏవూరు దాకా...?"

'రాజమండ్రి కండీ."

ఆయన ముందు దిగి, ఆమెను సామాను అందియ్యమన్నాడు. నేను ఆమెను దిగమని, నేనే సామాను అందిచ్చాను ఆయనమాత్రం 'వెళ్తానండీ' అన్నాడు. ఆవిడ సామాను చూస్తూ నుంచుంది. రైలు కదిలింది. ఆవిడ తలెత్తి ఒకసారి చూసింది. అదీ ప్రథమ పరిచయం మా యిద్దరికి.

౨

నేను అ రోజుల్లో మెడ్రాసులో బి. ఎ. జూనీయర్ క్లాసు చదువుతూండేవాణ్ణి. మా వూళ్ళో కొద్దో గొప్పో పొలముంది. మావాళ్ళల్లో నేనే అక్షరజ్ఞానం కలవాణ్ణని మరిసిపోయేది మా అమ్మ. నేను యేది చెప్పితే అది వేదవాక్యంలాగ తీసుకునేది.

మా యిద్దరి పరిచయం ఏలా వృద్ధి అయిందీ నేనూ చెప్పదలచుకోలేదు, అంత చెప్పుకొ దగ్గ విషయం కూడా కాదు. ఆ అమ్మాయి తండ్రి ఒక బ్యాంకిలో ఒక చిన్న గుమాస్తా. నెలకు 25రూ. జీతం వస్తుంది. కొంతమంది వారిని 'మాల'లని, 'కడజాతి' వారని పిలుస్తారు. కాని నేను 'హరిజను' లంటాను. నేను కొత్తల్లో వారాని కొకమారు వెళ్తూ వుండేవాణ్ణి వాళ్ళింటికి. కాని ప్రతిక్షణం ఆమెలో నూతనత్వం కన్పించేది. ఆమెను అర్థం చేసుకుందామని ప్రయత్నం చేసేవాణ్ణి. దుస్సాధ్య మయ్యేది. నాకు డిగ్రీ కూడా వచ్చేసింది. ఇక చదువుకు స్వస్తి చెప్పాలిసొచ్చింది.

మా అమ్మ మొదటి ఏదో అయిష్టము చూపించినా, చివరికి [illegible] అర్థం చేసుకుని, నా వివాహానికి ఒప్పుకుంది. చాలా ధన్యజీవిననుకుని సంతోషించాను పెద్దల అనుమతి దొరికినందుకు. కాని ఈ సంఘాన్ని ఏలా సాధించేది. వూళ్లో పెద్దలంతా 'అబ్బాయి యిది నీకు మంచిది కాదు. నీ మంచికే చెపుతు[illegible]

మీద శల్యమై పడివుంది. ఆ చెమటలు గ్రమ్మిన ఫాలాన్ని, నా వణుకుతూన్న పెదవులతో ముద్దు పెట్టుకున్నాను. విశాలమైన కనురెప్పలను తెరిచింది మెల్లగా లక్ష్మి. కళ్లు నీళ్లు తిరిగాయి. నా కళ్లగుండా, నా మనో వైకల్యాన్ని చదివేసింది కాబోలు. శాస్త్రిగారిని పిలుచుకుని వస్తానని చెప్పాను. ఆ సన్నని చేతులు నా వేళ్లని నలిపేస్తున్నాయి. నెమ్మదిగా లాంతరు దీపాన్ని పెద్దని చేసి బయలుదేరాను. మళ్లా ఏదో దిగులుపుట్టింది. తిరిగివచ్చి ఏదో మరచిపోయిన వాడిలా మంచంమీద కూచున్నా. లక్ష్మి పెదవుల మీద నవ్వు కనిపించింది. కదలాయి ఆ పెదిమలు. హీనస్వరంతో, గడ్డం పట్టుకొని 'పోయిరండి' అంది. మరల తిరిగి ఆ నిశ్శబ్దంలోకి వెళ్లిపోయాను.

శాస్త్రిగారు, పిలవగా, పిలవగా, గోచీ సర్దుకుంటూ, సణుగుకుంటూ, నెమ్మదిగా 'ఎవరదీ?' అంటూ తలుపుతీశాడు. ఆదుర్దాతో నా హృదయం కొట్టుకుంటూంది. తడబడుతూ "మీరు దయవుంచండి. ఆలశ్యానికి అవకాశం లేదు' అని నాల్గు మాటలలో పూర్తి చేశాను. ఆయన నిద్దర పోతున్నాడో, వింటున్నాడో కూడా తెలియలేదు.

'ఒరేయి అబ్బాయి! లాభం లేదు. ఎందుకూ నే చెప్పినమాట విన్నావూ? పెద్దవాణ్ణి కదా, మనకు వద్దు యీ మాల సాంప్రదాయం అంటే? ఆ మాలది ఎట్లా చస్తే నీకెందుకు? ప్రాయశ్చిత్తము చేసుకో. మావాళ్లపిల్ల మంచిది. చక్కని చుక్క' అంటూ ఏదో [illegible] ఆస్తి వుంది. దానిమీద కన్ను కుట్టింది ఆయనకి. నాకు వొళ్లు మండిపోయింది. 'అది అంతా అనవసరం. అయిపోయిన దాన్ని పట్టుకొని వేళ్లాడితే లాభం లేదు. మీరు చూసిపోవాల'న్నా.

'ఆ...ఆ...ఆఁ పెద్దవాణ్ణి పట్టుకుని అనవసరమా...నీ మాలముండ కోసం మా మతం మంట కలపాలా. బ్రాహ్మణీకం...దేవతలు తలక్రిందైనా కాని నీమాల యింటిగడప తొక్కనని వాగి గట్టిగా, చప్పుడయేటట్టు, తలుపు బాదుకుని వెళ్లిపోయాడు. తలవంచుకుని తిరుగు దారిపట్టాను. కాని ప్రాణం పోతూంటే, మాల, మాదిగ, మత "బేధాలతో కొట్టుకునే ఈ రాక్షస స్వరూపాలను భగవంతుడు ఎందుకుసృష్టించాలి? ఏ మతంలో అయినా ప్రాణదానం చేయమన్నారు కాని, తనకు చేతనైన సహాయంకూడా చేయవద్దనలేదే. వీరి హృదయాలు శిలా స్వరూపాలు. ఇంటికి నీరాశుడనై చేరుకున్నాను.

మంచంమీద, ఎండిన పెదిమలను నాలికతో తడుపుకుంటూ, మగతగా పడివుంది లక్ష్మి. నిలువునా నీరై పోయినా. అబ్బా... ఈ సంఘం... వీళ్లందరికి హృదయాలు లేవూ? గబగబా వెళ్లి లక్ష్మిని లేపాను. కళ్లు తెరవకుండానే "ఆయన వచ్చారా? "అంది. లేదని జరిగిందంతా చెప్పాను ఆదుర్దాగా. మంచినీళ్లు కావాలంది. నోటిలో ఒక్కొక్క చుక్క పడేటట్టు, పోశాను. అదే నకడసారి పరిచర్య. చెప్పేదంతా 'ఊ' అంటూనేవుంది. "ఇదంతా నామూలాన" అంది చివరికి. అవే చివరి మాటలు. ముగిసింది.

నాలో ఒక రౌద్రం ఉద్భవించింది. అసహ్యం కలిగింది; ఈ సంఘంలోని రాక్షసులును చూసి, ఈ వైద్యం ఎందుకు? మంట కలపవా? దానిలో కూడా మతభేదాలా? ఆ భూధరాలు, పర్వతాలు కావు బరు[illegible] రాక్షసులే నిజంగా భారం. ఉద్రేకం ఎక్కువైంది. వెంటనే వెళ్లిపోయాను బయటికి.

౪

తరువాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు. నెత్తురు బట్టలతోటి, దగ్గిర Police station వున్న

వూరికి వెళ్లాను. జరిగిందంతా చెప్పాను. మరునాడు వూరంతా, వింతగా చెప్పుకున్నారు శాస్త్రిగారి అకాల మరణానికి. నన్ను దూషించారు కొందరు. కాని ఆయన్ని అలా చేయాలిసిందే. దానికి నేను అర్హుడనా, ఆయన తప్పులను నేను దిద్దేవాణ్ణా అంటారు. దానికి నేను జవాబీయలేను. నెమ్మదిగా నామీద నేరం రుజువైది. నాకు సంతోషం ఎక్కువైంది. పిచ్చి కాదు- నిజమైన సంతోషం. జీవితం త్వరలో ముగుస్తున్నందుకు. నా లక్ష్మిని, ఆ దయామయుడైన భగవంతుడి దగ్గరైనా చూడకపోతానా? రేపు 12 గంటలకి నా జీవితం పోతుంది. అది నిశ్చయం.

మరునాడు 11 గంటలకి "జీవితం తప్ప నీ కడసారి కోరిక ఏదైనా తీరుస్తా" మన్నారు.

నాకు నవ్వు వచ్చింది. జీవితం తప్ప...నాకు అక్కర లేనిదే వాళ్ళు వద్దన్నారు. కాని నా కోరిక చెప్పాను. నేను జైలులో కూచుని వ్రాసిన నా గాథను ప్రచురణార్థం పంపాలని. సంఘంలో ఒకమూల ఈలాంటి ఘోరాలు జరుగుతున్నాయని చూపడనికి. నాకు విచారం లేదు. సంఘాన్ని, లోకాన్ని కాలితో తన్ని త్యజించిన కొద్ది మందిలోనే నొకణ్ణవుతాను. శెలవు. నా లక్ష్మి పిలుస్తోంది...ఆ నవ్వు వినపడడం లేదూ మీకు...?

అయఃకాంత ద్రావకం

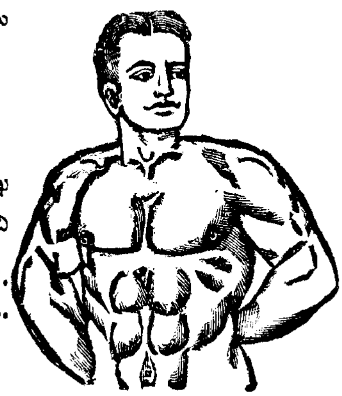

ధాతువృద్ధికి సేవింపదగినది ద్రావకము ఇనుము. ఇనుము తిన్నవారికి నీరసము, ముసలితనము లేదని అగస్త్యాదులు వచించియున్నారు. కావున దీనిని సేవించుటచే భీమబలము సిద్ధించును.

ద్రావక సేవనమువలన గలుగు గుణములు.

ఉష్ణముచే వెంట్రుకలు రాలుకుండ ఆగును, కాలుచేతులు, కండ్లమంటలు పోవును, ముఖమునకు తేజస్సు నిచ్చును, వాతమును, ఉష్టమును పోగొట్టును, కాళ్ళ చేతుల దుర్బలము నణచి నొప్పును పోగొట్టును ఆకలిని జీర్ణశక్తిని కలిగించును. సడలిన నరములకు సత్తువ జేయును, గుల్మము, గుండెనొప్పి కలవారు ఈ అయఃకాంత ద్రావకమును 8 రోజులు సేవించిననే జాలును. ధాతుపుష్టి లేని వారు 40 రోజులు సేవించిన జాలును.

(అర్ధ మండలం) 20 రోజులకు మందు 1-0-0.

(1 మండలం) 40 రోజులకు వచ్చుమందు 1-12-0.

ఆర్య బుక్ డిపో,

తిరువళ్ళిక్కేణి, :: :: మదరాసు.